

Marion van de Coolwijk

Mangelvrouw

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

De stilte was oorverdovend. Vogels stopten met kwetteren alsof ze voelden dat er iets niet klopte. Bette vouwde haar handen en zocht steun met haar pumps op het grindpad. Niets verstoorde de rust. Zelfs de medewerker van de begraafplaats stond onbeweeglijk. Zijn handen gevouwen en zijn hoofd eerbiedig gebogen met een starre focus op de kist. Als een raaf die zo kon aanvallen.

Bette schraapte haar keel. 'Dag Lucas.'

Zijn naam galmde na in haar hoofd en verjoeg de beklemmende stilte van Begraafplaats Zuid. Het kleine beetje schuldgevoel dat ze nog had, knaagde zich dieper weg in haar ziel. In gedachten zag ze zijn zuwetende gezicht voor zich. Zijn fletse ogen die haar aankeken, doordringend, alsof hij het wist. Alsof hij het al die tijd geweten had; het lijdzaam had laten gebeuren. De slappeling!

'Ik zal je missen.' Ze hoefde niet hard te praten. Ze waren de enigen. De raaf en zij. Lucas had al jaren geen naaste familie meer. En van de weinige vrienden, kennissen en collega's die hij had, had niemand zich verzet tegen haar verzoek om het afscheid in stilte te laten verlopen. Ze vonden het klaarblijkelijk wel makkelijk zo. De bloemen en kransen stonden symbool voor hun medeleven, terwijl zij zelf verder konden gaan met hun eigen drukke bestaan.

Bette staarde naar de kist. Het liefst had ze Lucas gecremeerd, maar ze wist dat hij daar erg op tegen was en wilde niet het risico lopen dat er argwaan ontstond bij bekenden. Zijn laatste wens moest ze respecteren en deze begraafplaats voldeed aan al zijn eisen. Ruim, rustig en vooral op stand.

Ze hief haar hand en de raaf bewoog. Zoals afgesproken klonk de stem van Freddie Mercury vanuit een kleine speaker die naast het graf was opgesteld.

'It's a beautiful day...'

Ze genoot van de rauwe klanken en het unieke gitaargeluid van Queen. Dit was het einde, letterlijk en figuurlijk. Een prachtige dag... duidelijker had ze het niet kunnen beschrijven. Een dag om af te sluiten wat eens was en te beginnen aan wat ging komen. Niemand hield haar meer tegen. Lucas was eindelijk dood!

'And no-one's gonna stop me now...'

Haar hart bonkte. Het liefst wilde ze nu wegrennen, naar huis... naar de warmte en liefde waar ze al zo lang naar verlangde. Maar ze beheerste zich. Ze was perfectionist genoeg om te weten dat ze de rol van treurende weduwe nog even vol moest houden. Onhoorbaar voor de raaf in zijn zwarte pandjesjas neuriede Bette mee met de muziek.

Lucas haatte Queen. 'Geen Queen of andere popprotzooi in mijn huis!' Hoe vaak had hij dat gezegd? Ze was de tel kwijtgeraakt. Lucas was de baas. En niet alleen over de muziek die in hun huis te horen was. Lucas besliste alles. Wat ze at, hoe ze zich kleedde, hoe ze zich opmaakte, of liever gezegd hoe ze zich niet opmaakte, hoe laat ze naar bed ging, met wie ze omging.

'Sometimes I feel so sad, so sad, so bad...'

Ze had het laten gebeuren. Keer op keer, dag in dag uit. Totdat ze niet beter meer wist en met hem trouwde. Op een vreemde manier voelde dat veilig. Niet zelf hoeven nadenken. Ze wilde maar al te graag met hem trouwen. Zij had niets, was niets. Bette voelde de pijn nog steeds.

'Jij bent niets!' Drie woorden die haar hele jeugd symboliseerden. Hoe vaak had ze ze gehoord? *Dag in dag uit, als een mantra die ze niet meer uit haar hoofd kreeg. En ze was het gaan geloven. Het had zich naar binnen gevreten en haar ziel veroverd. Al vrij jong kreeg ze door dat ze de leegte kon verbergen onder een dikke laag make-up en stoer gedrag. Ze blowde om niet te hoeven voelen, ze dronk om te vergeten. En elke man mocht haar leegte vullen. Nog geen twintig en een leven zonder uitzicht.*

'It's hopeless, so hopeless to even try...'

En toen ontmoette ze Lucas. De prins op het witte paard die haar meenam naar zijn wereld en haar vertelde hoe mooi ze was. De eerste man die van haar hield. Met heel zijn hart. Dat zei hij. O, wat voelde dat goed. Ze adoreerde, geloofde en volgde hem. Wat had ze te verliezen?

Lucas had grootse plannen met haar. Maar dat vroeg wel om enige correctie. Ze vertrouwde hem en liet het toe. Nieuwe kleding, een nieuw kapsel, neuscorrectie, tattoooverwijdering, massages, manicure. Alles kon. Alles moest.

Dat een ingehuurd visagiste uit de prehistorie haar kwam vertellen hoe ze zich zo subtiel mogelijk kon opmaken was minder leuk, maar ze wilde niet zeuren. Weg gingen haar felgekleurde lipsticks en mascara's. Wat overbleef mocht de naam make-up niet dragen, vond ze zelf, maar voor Lucas deed ze alles. Ze genoot. Haar spiegelbeeld veranderde. Zij veranderde. De leegte verdween en daarmee de pijn.

'The sun is shining...'

Lucas hield niet van half werk. Ze kreeg les in etiquette, volgde spraaklessen, en een houdingsconsulent bracht haar de adellijke uitstraling bij. En

al snel dronk ze thee en sherry in de hoogste kringen van Den Haag. Ze hoorde erbij. Bette hoorde erbij.

Ze voelde zich het spreekwoordelijke prinsesje toen ze met hem trouwde en kon maar moeilijk geloven dat Lucas van Maanen, de rijke, knappe zakenman uit Amsterdam, haar had verkozen tot zijn vrouw. Zijn woorden bij het altaar maakten haar blij. 'Je bent van mij en ik laat je nooit meer gaan.'

'I feel good. I feel right...'

De laatste klanken van Queen ebden weg. Bette realiseerde zich maar al te goed dat Lucas zijn woorden had waargemaakt. Al die jaren had ze zich geconformeerd aan zijn wensen, zijn voorkeur, zijn wereld. Ze was steeds verder verstrikt geraakt in zijn wensenpatroon.

'Mijn Bette,' waren zijn geijkte woorden als hij haar voorstelde aan weer een lading duffe zakenrelaties. Ze haatte dat woordje 'mijn'. Alles was altijd van hem. Het was zijn huis, zijn auto, zijn keuken, zijn kantoor... en zijn Bette.

Maar nu was er geen Lucas meer. Het enige dat nog van hem was, waren de houten planken waar hij tussen lag. 'Jouw kist,' mompelde Bette en ze moest een grijns onderdrukken.

'Mevrouw Van Maanen?' De begrafenisondernemer keek haar vragend aan.

Ze bukte, raapte wat zand op en wierp dat op de kist. Het suizen in haar hoofd stopte en ze voelde een lichte tinteling door haar lichaam stromen. Met haar blik strak op de kist gericht liep ze achteruit. Het grind knerpte.

'Vaarwel, lieve Lucas,' fluisterde ze, goed hoorbaar voor de raaf. Als hij al iets hoorde, dan liet hij het niet blijken. Ze hief haar hand. 'Ik hoop dat je je rust hebt gevonden.'

Ze schrok van het sarcasme in haar stem. Ze voelde het bloed door haar lichaam stromen. Zijn einde was haar begin. Ze wilde springen, dansen, schreeuwen, maar realiseerde zich dat ze nu geen vreugdedans kon maken

en deed haar uiterste best haar spieren in bedwang te houden. Langzaam liep ze het grindpad af in de richting van de uitgang.

Heel even beeldde ze zich in dat Lucas haar vanuit zijn kist nastaarde. Haar pas versnelde. Weg van Lucas. Weg van haar oude leven waarin ze zich als een mug voelde, vastgeplakt in een web van verstikkende liefde. De spin was dood. En de mug danste zich los, op zoek naar nieuw bloed.

‘Was alles naar wens, mevrouw?’ De begrafenisondernemer haalde haar in. Zijn zwarte lange pandjesjas zwaaide zwierig om zijn dunne benen.

‘Ja, het was goed zo.’ Bette stond stil.

‘Dan zal ik u niet langer ophouden.’ De man boog licht. ‘Veel sterkte.’

‘Dank u.’ In de verte zag Bette een nieuwe stoet aankomen. Een grijze limousine met verhoogd dak reed stapvoets de oprijlaan van de aula op. Daarachter een lange sliert personenauto’s, vol rouwende mensen. Zij wel.

Ze sloeg haar jas dicht en liep door het smeedijzeren hek naar de parkeerplaats. Haar hart begon sneller te kloppen. Het was klaar! Ze hadden het gered. Nog even en dan konden ze ieder uur van de dag en de nacht van elkaar genieten. Geen angst meer dat ze betraft werden. Geen gestolen momenten in de gang, de keuken of de auto. Lucas was weg! Ze kon haar leven leven zoals zij dat wilde. Zonder Lucas, maar met zijn geld.

Met een tevreden glimlach op haar gezicht liep ze de parkeerplaats op en zwaaide naar de bestuurder van de blauwe auto die al die tijd had staan wachten. Nog een paar stappen scheidden haar van haar nieuwe leven...

1

Eerder dat jaar

‘**M**evrouw Van Maanen?’
‘Ja, daar spreekt u mee.’ Bette schopte haar pumps uit en liet zich op bed vallen. Ze had de hele ochtend gewinkeld en klonk vermoeid. Het enige resultaat, een zwart jurkje van Versace afgezet met biesjes van gouddraad, zat nog in de verpakking. Ze had het in de leren stoel bij het raam gesmeten. Zo bijzonder was het jurkje niet; het was haar vierde, of vijfde. Ze was de tel kwijtgeraakt. Zwart was haar lievelingskleur, het kleepte af.

Eigenlijk had ze haar zinnen gezet op de roodsatijnen jurk uit de nieuwe collectie, maar toen ze haar achterwerk in de spiegel had gezien, inclusief alle plooiën en rondingen die extra tot hun recht kwamen in de dunne, lichte stof, had ze de jurk met ingehouden tranen uitgetrokken. De enorme passpiegel die de hele achterwand van het pashokje in beslag nam, weerspiegelde haar naakte lichaam en ze voelde een lichte rilling. Haar bleke huid leek nog witter in het felle pashokjeslicht en terwijl ze de jurk terug op het haakje hing, bedacht ze dat ze behoefte had aan zonlicht. Het pashokje benauwde haar, confronteerde haar te veel met de waarheid.

Ze streek met haar hand door haar schouderlange blonde haren,

greep ze vast, boog iets achterover en liet ze vanuit de midden-scheiding in één keer steil naar achteren vallen. Het was goed geknipt, stelde ze tevreden vast. Dat moest ook wel, want ze had vrij dun en slap haar, net als haar moeder. Ze schudde haar hoofd en voelde de haaruiteinden over haar huid kriebelen. Gelukkig had ze wel een dichte haarinplant, zodat het qua volume meer leek dan het in werkelijkheid voorstelde. Ze was altijd trots geweest op haar natuurlijke blonde haarkleur. Als kind al viel ze op tussen al haar klasgenootjes door haar helblonde koppie. En waar de meeste kinderen hun blonde haarkleur in hun puberteit plaats zagen maken voor donkere tinten, bleef zij blond. Een kleur die perfect paste bij haar blanke huid en blauwe ogen.

Ze draaide zich half om en haar blik richtte zich op haar borsten. Het knalrode lingersetje dat ze de week ervoor van Lucas had gekregen, markeerde haar contouren. Haar borsten werden, zoals de fabrikant beloofde, omhooggeduwd en vastgehouden door de speciale verdikking aan de onderkant van de cups. Ze was niet groot geschapen, maar in verhouding tot haar smalle bovenlichaam waren ze precies goed. En met de juiste kledingtrucs trok ze voldoende aandacht. Rood stond haar goed, het deed haar sprankelen en bruisen als een glas net ingeschonken champagne. Rood gaf haar energie. Maar vandaag niet.

Met een teleurgestelde blik keek ze naar de smalle kanten band van de string die in de huid van haar heupen drukte en een duidelijke afdruk liet zien. Ze kneep haar ogen dicht om het te ontkennen, maar het beeld bleef op haar netvlies staan. Ze werd dikker. Niet alleen de weegschaal sloop langzaam naar een kilo meer, ook haar lichaam gaf aan dat het meer ruimte nodig had. Juist daar waar ze het niet wilde. Rood accentueerde de expansie van haar lichaam.

Pierre had haar een grotere maat aangereikt. ‘Kijk eens, schat. Een emmetje.’

Het voelde als een dolkstoot en ze had geweigerd. Het liefst

was ze de winkel uit gerend, maar ze wilde Pierre niet teleurstellen. Ze kocht altijd wat. Hij had haar al ruim anderhalf uur geholpen, andere klanten negerend. Natuurlijk in de hoop dat ze zijn dagomzet zou verdubbelen. Ze kon niet met lege handen weggaan en ze had zich met ingehouden tranen op het zwarte rek gestort.

Pierre deed zijn uiterste best, maar het bleef bij dat ene jurkje. Ze had zijn teleurgestelde blik gezien bij het afrekenen, maar bedacht zich dat ze dit bedrag een paar jaar geleden van zijn lang zal ze leven niet had kunnen ophoesten voor een kledingstuk. Pierre moest niet mokken. Van de week zou ze nog wel een keer langsgaan, beloofde ze, en ze zag zijn ogen oplichten als een aasgier die geduldig op zijn prooi kon wachten.

‘Ik ben Monica Meier van het Amsterdams Medisch Centrum,’ ging de stem aan de andere kant van de lijn verder. ‘Ik heb helaas geen goed nieuws voor u.’

‘O?’ Bette wiebelde met haar bevrijde voeten.

‘Uw man heeft een auto-ongeluk gehad en ligt bij ons in het ziekenhuis.’

Bette veerde op. ‘Lucas?’

‘Lucas van Maanen, ja. Hij is een halfuur geleden binnengebracht en...’

‘Is ie dood?’ Bette hijgde.

‘Nee, mevrouw. Uw man wordt op dit moment geopereerd. Hij heeft een schedelbasisfractuur, zijn heup is gebroken en hij heeft inwendige bloedingen. Op dit moment is zijn toestand nog steeds kritiek. Kunt u zo snel mogelijk hierheen komen?’

‘Ja, ja... natuurlijk.’ Bette keek naar haar vermoeide voeten. ‘Moet ik nog iets meenemen? Een pyjama, of papieren?’ Bette wist dat ze wel erg praktisch reageerde, maar op de een of andere manier kon ze niet bij een gevoel komen. ‘Weet u hoe het gebeurd is?’ vroeg ze, terwijl ze haar kast opende en een paar platte schoenen pakte.

‘Als u hierheen komt, kunnen we u alles vertellen. Afdeling Chirurgie. U kunt vragen naar mij... Monica Meier. U mag wat persoonlijke spullen van uw man meenemen, zoals schoon goed, toilettas...’

‘Ja, ja... oké.’ Bette duwde de kast dicht. ‘Ik kom eraan.’

Ze klapte de mobiel dicht en griste haar tas van het dressoir. ‘Hoe krijgt ie het voor elkaar,’ mompelde ze boos.

Ze besloot binnendoor te gaan. De A10 rondom Amsterdam zat de laatste week potdicht nu er aan de weg gewerkt werd. Bette manoeuvreerde haar sportwagen behendig langs de auto voor haar en schoot de trambaan op. De bestuurder in de ingehaalde auto toeterde en in een flits zag ze een vinger omhooggaan. Ze gaf gas en reed onder het op rood springende stoplicht door. Er klonken remgeluiden achter haar, maar ze liet zich er niet door afleiden.

‘Uw man heeft een auto-ongeluk gehad.’ De woorden van de verpleegster galmden door haar hoofd en herhaalden zich keer op keer. ‘Uw man heeft een auto-ongeluk gehad. Uw man...’

Er klonk getoeter en Bette gooide instinctief haar stuur om. Op het nippertje omzeilde ze een bestelbusje dat vlak voor haar opdoemde. Bette zag de knokkels van haar handen aan het stuur wit worden. Ze ontspande haar vingers en voelde het bloed weer door haar handen stromen.

‘Rustig blijven,’ hijgde ze tegen zichzelf en ze schakelde terug. Lucas leefde, had de verpleegster gezegd. Dat was een goed teken. Lucas was sterk. Hij zou haar nooit in de steek laten. Ze voelde een lichte paniek opkomen en slikte het zuur in haar keel weg.

Zonder ook maar een flauw benul van hoe ze er was gekomen, parkeerde ze de auto een halfuur later op het eerste parkeerdek van het ziekenhuis. Ze stapte uit. De frisse lucht deed haar goed.

Haar mobiel ging af. Automatisch graaide ze in haar tas en schoof de verbinding open.

‘Bette, liefje, waar blijf je?’